

Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen

(2000/C 311 E/18)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2000) 303 def. — 2000/0127(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 24 mei 2000)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met name op artikel 63, lid 2, onder a en b,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De uitwerking van een gemeenschappelijk asielbeleid, dat een gemeenschappelijke Europese asielregeling omvat, is een wezenlijk aspect van de doelstelling van de Europese Unie om geleidelijk een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid tot stand te brengen, die openstaat voor diegenen die onder druk van de omstandigheden op wettige wijze bescherming in de Europese Unie trachten te verkrijgen.
- (2) Het aantal gevallen van massale toestroom van ontheemden die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren, is de voorbije jaren in Europa in belangrijke mate toegenomen. Ter voorkoming dat het asielsysteem gebrekig gaat functioneren, is het vaak nodig in die gevallen buitengewone voorzieningen voor tijdelijke bescherming te treffen, die aan die personen onmiddellijke en tijdelijke bescherming bieden.
- (3) De lidstaten en de instellingen van de Gemeenschap hebben hun bezorgdheid over de situatie van ontheemden geuit in de conclusies die de met immigratiezaken belaste ministers tijdens de bijeenkomst van 30 november en 1 december 1992 te Londen en de bijeenkomst van 1 en 2 juni 1993 te Kopenhagen hebben aangenomen betreffende personen die zijn ontheemd door het conflict in het voormalige Joegoslavië.
- (4) De Raad heeft op 25 september 1995 een Resolutie 95/C 262/01 aangenomen over de verdeling van de lasten met betrekking tot de opname en het verblijf van ontheemden op tijdelijke basis⁽¹⁾, en op 4 maart 1996 Besluit 96/198/JBZ betreffende een alarm- en spoedprocedure voor de verdeling van de lasten met betrekking tot de opname en het verblijf van ontheemden op tijdelijke basis⁽²⁾.

(5) Het actieplan van de Raad en van de Commissie van 3 december 1998⁽³⁾ bepaalt dat, overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam, zo snel mogelijk minimumnormen moeten worden aangenomen voor het verlenen van tijdelijke bescherming aan ontheemden uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren, alsmede maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van ontheemden.

(6) De Raad heeft op 27 mei 1999 conclusies aangenomen met betrekking tot uit Kosovo afkomstige ontheemden waarin de Commissie en de lidstaten wordt verzocht consequenties te trekken uit hun reacties op de crisis in Kosovo teneinde maatregelen te nemen overeenkomstig het Verdrag.

(7) De Europese Raad van Tampere heeft tijdens zijn speciale bijeenkomst op 15 en 16 oktober 1999 erkend dat over de tijdelijke bescherming van ontheemden op basis van solidariteit tussen de lidstaten overeenstemming moet worden bereikt.

(8) Het blijkt derhalve nodig minimumnormen vast te stellen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden, alsmede maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van ontheemden.

(9) De genoemde normen en maatregelen hangen met elkaar samen en zijn onderling afhankelijk om redenen van doelmatigheid en samenhang, solidariteit alsmede ter voorkoming van secundaire bewegingen en ter ondersteuning van het gemeenschappelijke Europese asielbeleid. Derhalve dienen deze normen en maatregelen in hetzelfde juridische instrument te worden vastgelegd.

(10) Het is van belang dat deze tijdelijke bescherming met de internationale verplichtingen van de lidstaten inzake de rechten van vluchtelingen verenigbaar is en zij mag met name geen invloed hebben op de erkenning van de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, dat alle lidstaten geratificeerd hebben.

⁽¹⁾ PB C 262 van 7.10.1995, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 63 van 13.3.1996, blz. 10.

⁽³⁾ PB C 19 van 23.1.1999, blz. 1.

- (11) Het verdient aanbeveling het mandaat van het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen betreffende vluchtelingen en andere personen die internationale bescherming behoeven, te eerbiedigen en binnen de context van de tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden, gevolg te geven aan Verklaring nr. 17 ad artikel 73 K van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (thans artikel 63 van het EG-Verdrag), die aan het Verdrag van Amsterdam is gehecht.
- (12) De onderhavige richtlijn is niet van toepassing op personen die onder de vóór de inwerkingtreding van deze richtlijn geldende regelingen inzake tijdelijke bescherming van ontheemden vallen.
- (13) De aard van Minimumnormen brengt mee dat het de lidstaten vrijstaat voor personen die tijdelijke bescherming genieten in geval van massale toestroom van ontheemden gunstiger voorwaarden vast te stellen of te handhaven.
- (14) Gezien de specifieke aard van een tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en de onmogelijkheid op voorhand kwantitatieve criteria voor deze massale toestroom op te stellen, is het nodig een maximumduur voor deze bescherming vast te stellen en de uitvoering ervan ondergeschikt te maken aan een besluit van de Raad. Dit besluit is in alle lidstaten bindend ten aanzien van de in dat besluit bedoelde ontheemden. Ook moeten de voorwaarden voor het verstrijken van de geldigheidsduur van dit besluit worden vastgesteld.
- (15) De lidstaten moet, indien zij dit wensen worden toegestaan, in geval van massale toestroom van ontheemden nog andere categorieën ontheemden dan de in het besluit van de Raad bedoelde, die om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land van oorsprong komen, tijdelijke bescherming te bieden en de voorwaarden van die mogelijkheid vast te stellen.
- (16) Het is van belang de verplichtingen van de lidstaten vast te stellen met betrekking tot de voorwaarden voor opname en verblijf van de begunstigden van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden. Deze verplichtingen moeten billijk zijn en de betrokkenen een adequaat beschermingsniveau bieden.
- (17) Iedere vorm van discriminatie die het doel van de Europese Unie als een ruimte van veiligheid, rechtvaardigheid en vrijheid, daaronder begrepen wat het asielbeleid en een tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden betreft, in gevaar kan brengen, dient te worden vermeden.
- (18) Er dienen regels te worden vastgesteld voor de toegang tot asielprocedures in de context van een tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden, in overeenstemming met de internationale verplichtingen van de lidstaten en de bepalingen van het Verdrag.
- (19) Het is wenselijk de beginselen en maatregelen vast te stellen betreffende de terugkeer naar het land van oorsprong en betreffende de situatie in de lidstaten aan het einde van een regeling inzake tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden.
- (20) Het is noodzakelijk een solidariteitsmechanisme in te stellen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van ontheemden in geval van massale toestroom. Dit mechanisme bestaat uit twee delen. Het eerste deel betreft de financiën, het tweede deel betreft de fysieke opvang van personen in de lidstaten op basis van een dubbele vrijwilligheid, bij de lidstaten van opvang en bij de ontheemden. Er moet in de mogelijkheid worden voorzien dat het tweede deel, alsmede de toepassingsvoorwaarden ervan, niet wordt toegepast.
- (21) De uitvoering van een dergelijke tijdelijke bescherming moet vergezeld gaan van administratieve samenwerking.
- (22) Het is van belang de gevallen vast te stellen waarin het recht op tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden wordt uitgesloten.
- (23) De lidstaten stellen een stelsel van sancties vast die van toepassing zijn in geval van schendingen van onderhavige richtlijn.
- (24) De toepassing van de onderhavige richtlijn dient regelmatig te worden beoordeeld.
- (25) Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel zoals neergelegd in artikel 5 van het Verdrag, kan de doelstelling van de voorgenoemde maatregelen, namelijk minimumnormen in te stellen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van ontheemden, onvoldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt. Derhalve kan zij wegens de omvang of de gevolgen van de maatregelen beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt. De onderhavige richtlijn beperkt zich tot het vereiste minimum om deze doelstelling te bereiken en gaat niet verder dan hiertoe nodig is,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Deze richtlijn beoogt minimumnormen vast te stellen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren en een evenwicht te bevorderen tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van ontheemden.

Artikel 2

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom”: buitengewone voorzieningen die, in geval van massale toestroom van ontheemden afkomstig uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren, aan deze mensen onmiddellijke en tijdelijke bescherming bieden, wanneer het asielsysteem deze toestroom niet kan verwerken zonder dat dit leidt tot met de goede werking ervan strijdige gevolgen, in het belang van de betrokkenen en andere personen die om bescherming vragen; hierna „tijdelijke bescherming” genoemd;
- b) „Verdrag van Genève”: het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967;
- c) „ontheemden afkomstig uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren”: onderdanen van derde landen of staatlozen die hun land van oorsprong hebben verlaten en wier terugkeer onder veilige en menswaardige omstandigheden onmogelijk is gezien de situatie in dat land en die eventueel kunnen vallen onder de toepassingssfeer van artikel 1A van het Verdrag van Genève of andere internationale of nationale instrumenten van bescherming, in het bijzonder:
 - personen die uit door een gewapend conflict of inheems geweld getroffen gebieden hebben moeten vluchten;
 - personen die ernstig gevaar hebben gelopen van blootstelling aan of slachtoffer zijn geweest van systematische of algemene schending van de mensenrechten;
- d) „massale toestroom”: de aankomst in de Gemeenschap van een aanzienlijk aantal ontheemden uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren, uit een bepaald land of bepaalde geografische zone;
- e) „vluchtelingen”: onderdanen van een derde land of staatlozen in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève;
- f) „niet-begeleide minderjarigen”: onderdanen van derde landen jonger dan achttien jaar die zonder begeleiding van een volwassene die krachtens de wet of het gewoonterecht voor hen verantwoordelijk is, op het grondgebied van een lidstaat aankomen zolang zij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staan;
- g) „verblijfstitel”: elke door de autoriteiten van een lidstaat afgegeven en volgens zijn wetgeving opgestelde vergunning of toestemming, op grond waarvan het een onderdaan van een derde land is toegestaan op het grondgebied van die lidstaat te verblijven;
- h) „gezinshereniger”: onderdaan van een derde land die tijdelijke bescherming van een lidstaat geniet en een aanvraag indient tot hereniging met een of meer leden van zijn gezin.

Artikel 3

1. De tijdelijke bescherming loopt niet vooruit op de erkenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in het Verdrag van Genève.
2. De lidstaten passen de regeling inzake tijdelijke bescherming toe met inachtneming van de grondrechten zoals gewaarborgd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950.
3. Over de instelling, uitvoering en beëindiging van de regeling inzake tijdelijke bescherming wordt regelmatig overleg gevoerd met het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna UNHCR) en andere betrokken organisaties.
4. De onderhavige richtlijn is niet van toepassing op personen die vóór de inwerkingtreding van deze richtlijn in het kader van regelingen inzake tijdelijke bescherming zijn opgevangen.
5. De onderhavige richtlijn doet geen afbreuk aan het recht van de lidstaten voor personen die tijdelijke bescherming genieten gunstiger voorwaarden vast te stellen en te handhaven.

HOOFDSTUK II

Duur en uitvoering van de tijdelijke bescherming

Artikel 4

De tijdelijke bescherming duurt één jaar. Wanneer de bescherming niet op grond van artikel 6, lid 1, onder b, wordt beëindigd, wordt deze automatisch verlengd met telkens 6 maanden voor maximaal één jaar.

De totale duur van de regeling inzake tijdelijke bescherming kan niet langer dan twee jaar zijn.

Artikel 5

1. De massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad dat bij gekwalificeerde meerderheid wordt genomen op voorstel van de Commissie die tevens elk verzoek van een lidstaat onderzoekt om de Raad een voorstel voor te leggen. Dit besluit heeft ten aanzien van de ontheemden waarop het betrekking heeft, tot gevolg dat de bescherming in alle lidstaten wordt geboden. Deze bescherming is tijdelijk, overeenkomstig de bepalingen van de onderhavige richtlijn.

Het besluit omvat ten minste:

- a) de omschrijving van de specifieke groepen personen waarop tijdelijke bescherming van toepassing is;
- b) de datum waarop de regeling inzake tijdelijke bescherming ingaat;
- c) de verklaringen van de lidstaten overeenkomstig artikel 25.

2. Het besluit van de Raad is gebaseerd op:
- het onderzoek van de situatie en de omvang van de volksverplaatsingen;
 - De beoordeling van de wenselijkheid de tijdelijke bescherming in werking te stellen, rekening houdende met mogelijkheden van spoedhulp en maatregelen ter plaatse of de ontoreikbaarheid daarvan;
 - de mededelingen van de lidstaten, de Commissie, de UNHCR en andere betrokken organisaties.
3. De relevante bepalingen van het Reglement van orde van de Raad met betrekking tot noodgevallen kunnen in voorkomend geval worden toegepast.
4. Het Europees Parlement wordt van het besluit van de Raad in kennis gesteld.

Artikel 6

1. De tijdelijke bescherming wordt beëindigd:
- wanneer de maximale duur is bereikt;
 - op ieder moment, door de vaststelling van een bij gekwalificeerde meerderheid genomen besluit van de Raad, op voorstel van de Commissie, die tevens elk verzoek van een lidstaat om een voorstel aan de Raad voor te leggen, onderzoekt.
2. Het besluit van de Raad is gebaseerd op de vaststelling dat de situatie in het land van oorsprong op een duurzame manier een veilige terugkeer onder menselijke omstandigheden mogelijk maakt, met eerbiediging van artikel 33 van het Verdrag van Genève en het Europees Verdrag van de rechten van de mens. Het Europees Parlement wordt hiervan kennis gesteld.

Artikel 7

De lidstaten kunnen andere categorieën personen die om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land van oorsprong komen, tijdelijke bescherming bieden ingeval deze categorieën niet onder het in artikel 5 bedoelde besluit van de Raad vallen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

HOOFDSTUK III

Verplichtingen van de lidstaten jegens de begunstigden van de tijdelijke bescherming

Artikel 8

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen opdat de begunstigden tijdens de duur van de tijdelijke bescherming over verblijfstitels beschikken. Hiertoe worden documenten verstrekt.
2. Ongeacht de duur van de in lid 1 bedoelde verblijfstitels kan de behandeling die de lidstaten de begunstigden van tijdelijke bescherming geven, niet slechter zijn dan die welke in de artikelen 9 tot en met 15 is omschreven.

3. De lidstaten kennen, indien nodig, personen die met het oog op tijdelijke bescherming op hun grondgebied zijn toegelaten, elke faciliteit toe om de vereiste visa te verkrijgen, waaronder de nodige transitvisa. Deze visa zijn kosteloos. De formaliteiten dienen wegens de nood situatie zo veel mogelijk te worden beperkt.

Artikel 9

De lidstaten verstrekken de begunstigden van de tijdelijke bescherming een document in de officiële taal of talen van het land van oorsprong en die van de lidstaat van opvang waarin de bepalingen betreffende de tijdelijke bescherming duidelijk zijn uiteengezet.

Artikel 10

De lidstaten staan de begunstigden van de tijdelijke bescherming toe een al dan niet beloonde werkzaamheid te verrichten onder dezelfde voorwaarden als vluchtelingen. Dit beginsel van gelijke behandeling van de begunstigden van tijdelijke bescherming en vluchtelingen geldt ook voor de bezoldiging, de sociale zekerheid met betrekking tot de al dan niet beloonde werkzaamheid en de andere arbeidsvoorwaarden.

Artikel 11

1. De lidstaten zorgen ervoor dat de begunstigden van tijdelijke bescherming een fatsoenlijk onderkomen krijgen of, in voorkomend geval, middelen te hunner beschikking krijgen om huisvesting te vinden.
2. De lidstaten zorgen ervoor dat de begunstigden de nodige hulp ontvangen inzake sociale bijstand en levensonderhoud, wanneer zij over onvoldoende middelen beschikken, alsmede medische zorg. Onverminderd lid 4, behelst de nodige hulp inzake medische zorg ten minste spoedeisende behandelingen en de behandeling van ziekten.
3. Wanneer de begunstigden een al dan niet beloonde werkzaamheid uitoefenen, wordt bij de bepaling van de hoogte van de steun rekening gehouden met de mogelijkheden die deze personen hebben in hun eigen levensonderhoud te voorzien.

4. De lidstaten voorzien begunstigden van de tijdelijke bescherming met bijzondere behoeften, zoals niet-begeleide minderjarigen of personen die folteringen, verkrachtingen of andere ernstige vormen van geestelijk, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan, van passende hulp, op medisch gebied of anderszins.

Artikel 12

1. De lidstaten bieden minderjarige begunstigden van de tijdelijke bescherming onder dezelfde omstandigheden als onderdanen van de lidstaat van opvang toegang tot onderwijs. De lidstaten kunnen bepalen dat deze toegang beperkt blijft tot het openbare onderwijs. Als minderjarig gelden personen wier leeftijd lager is dan de door de betrokken lidstaat vastgestelde grens van wettelijke meerderjarigheid.

2. De lidstaten bieden meerderjarige begunstigen van de tijdelijke bescherming toegang tot het algemene onderwijs, alsmede tot opleidingen, bijscholing of omscholing.

Artikel 13

1. Wanneer de omstandigheden van de massale toestroom tot scheiding van reeds in het land van oorsprong gevormde gezinnen hebben geleid, staan de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van de volgende personen toe:

- a) de echtgenoot of niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien de wetgeving van de betrokken lidstaat de situatie van niet-gehuwde paren met die van gehuwde paren gelijkstelt;
- b) de kinderen van een paar als bedoeld onder a) of van de gezinshereniger, mits zij niet gehuwd zijn en in een afhankelijkheidsrelatie verkeren ten opzichte van de gezinshereniger, zonder dat er verschil in behandeling is tussen wettige, buitenechtelijke of aangenomen kinderen;
- c) andere gezinsleden, wanneer zij in een afhankelijkheidsrelatie verkeren ten opzichte van de gezinshereniger of zeer ernstige letsels hebben opgelopen of bijzondere medische behandeling nodig hebben.

2. Gezinshereniging is tijdens de tijdelijke bescherming steeds mogelijk, tot twee maanden vóór het einde van de maximale periode van twee jaar van de tijdelijke bescherming. De verblijfstitels van herenigde personen worden op grond van de tijdelijke bescherming verleend.

3. De aanvraag tot hereniging dient de gezinshereniger in in de lidstaat waar hij verblijft. De lidstaten gaan na of de onderscheiden gezinsleden met deze hereniging instemmen.

4. Het ontbreken van schriftelijke bewijsstukken betreffende verwantschap mag op zichzelf geen beletsel vormen voor besluiten krachtens lid 1. De lidstaten nemen alle terzake dienende feiten en specifieke omstandigheden bij de beoordeling van de geldigheid van het bewijsmateriaal en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker in aanmerking.

5. Wanneer leden van eenzelfde gezin zoals beschreven in lid 1, in verschillende lidstaten tijdelijke bescherming genieten, staan de lidstaten de gezinshereniging toe in de lidstaat van opvang van hun keus, onder dezelfde voorwaarden als in lid 2. Bij overbrenging voor gezinshereniging in de lidstaat van opvang komt de verblijfstitel in de lidstaat die wordt verlaten te vervallen, alsmede de verplichtingen jegens de begunstigde(n) met betrekking tot de tijdelijke bescherming in de lidstaat die wordt verlaten.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend in de gastlidstaat waar de gezinsleden met elkaar wensen te worden herenigd. De lidstaten gaan na of de onderscheiden gezinsleden met de hereniging instemmen.

6. De betrokken lidstaat neemt de aanvraag tot hereniging zo spoedig mogelijk in behandeling. Ieder besluit tot afwijzing van de aanvraag dient naar behoren met redenen te worden omkleed en kan in een beroepsprocedure in de betrokken lidstaat worden aangevochten. Tijdens de behandeling van de aanvraag dragen de lidstaten ervoor zorg dat naar behoren met het hoogste belang van het minderjarige kind rekening wordt gehouden.

7. Dit artikel kan worden toegepast in samenwerking met de betrokken internationale organisaties.

Artikel 14

1. De lidstaten nemen zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen om de vertegenwoordiging van niet-begeleide minderjarigen die tijdelijke bescherming genieten te verzekeren door wettelijke voogdij of door vertegenwoordiging door een organisatie die belast is met de zorg voor en het welzijn van minderjarigen, of door iedere andere vorm van passende vertegenwoordiging.

2. Gedurende de tijdelijke bescherming zorgen de lidstaten ervoor dat niet-begeleide minderjarigen worden geplaatst:

- a) bij meerderjarige verwanten;
- b) in een pleeggezin;
- c) in opvangcentra met speciale voorzieningen voor minderjarigen of in een andere accommodatie met passende voorzieningen voor minderjarigen.

3. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om niet-begeleide minderjarigen van wie de familieleden niet konden worden opgespoord, in voorkomend geval te herenigen met een of meer personen die hen tijdens de vlucht onder hun hoede hadden. De lidstaten gaan na of de niet-begeleide minderjarige en de betrokkene(n) met de hereniging instemmen.

Artikel 15

De lidstaten voldoen aan de in de artikelen 8 tot en met 14 bedoelde verplichtingen zonder de begunstigen te discrimineren op grond van geslacht, ras, etnische afkomst, nationaliteit, godsdienst of levensovertuiging, een handicap, leeftijd of seksuele geaardheid.

HOOFDSTUK IV

Toegang tot asielprocedures in de context van tijdelijke bescherming

Artikel 16

1. De toegang tot een procedure waarin wordt vastgesteld of begunstigen van de tijdelijke bescherming die zulks wensen, in aanmerking komen voor de status van vluchteling, moet worden gegarandeerd.

2. Deze toegang moet op zijn laatst mogelijk worden wanneer de tijdelijke bescherming eindigt. Wanneer de asielaanvraag vóór het begin van of tijdens de tijdelijke bescherming is ingediend en de behandeling van de aanvraag is opgeschort, mag deze opschorting zich niet langer uitstrekken dan tot het einde van de tijdelijke bescherming. De lidstaten kunnen regelingen invoeren ter bevestiging van de asielaanvraag, met vaststelling van redelijke termijnen en een passende informatievoorziening voor de aanvragers.

Artikel 17

De criteria en mechanismen tot vaststelling van de lidstaat die voor de behandeling van een asielaanvraag verantwoordelijk is, zijn van toepassing.

Artikel 18

1. De lidstaten kunnen bepalen dat gebruikmaking van de tijdelijke bescherming en het genot van de status van asielzoeker tijdens de behandeling van de aanvraag niet kunnen worden gecombineerd.

2. Voor het geval dat een persoon die voor tijdelijke bescherming in aanmerking komt na afloop van de behandeling van een asielaanvraag niet de status van vluchteling krijgt toegerekend, bepalen de lidstaten, onverminderd artikel 29, dat de tijdelijke bescherming voor de verdere duur van die bescherming van kracht blijft.

HOOFDSTUK V

Terugkeer en maatregelen na afloop van de tijdelijke bescherming

Artikel 19

Wanneer de tijdelijke bescherming eindigt, is het gemene recht inzake bescherming, binnenkomst en verblijf van vreemdelingen in de lidstaten van toepassing.

Artikel 20

De lidstaten onderzoeken de dwingende redenen van humanitaire aard die de terugkeer in welomschreven gevallen onmogelijk of weinig realistisch zouden kunnen maken.

Artikel 21

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om de vrijwillige terugkeer van personen die tijdelijke bescherming genieten of van wie de tijdelijke bescherming is geëindigd, onder veilige en waardige omstandigheden te vergemakkelijken. De lidstaten dragen ervoor zorg dat de betrokkenen hun besluit tot terugkeer met kennis van zaken nemen. De lidstaten kunnen hen in de gelegenheid stellen, verkennende bezoeken te brengen.

2. Zolang de tijdelijke bescherming niet is geëindigd, nemen de lidstaten met welwillendheid, op grond van de in het land van oorsprong heersende omstandigheden, de verzoeken om terugkeer naar de lidstaat van opvang in behandeling van personen die tot dan toe tijdelijke bescherming hebben genoten en hun recht op vrijwillige terugkeer daadwerkelijk hebben uitgeoefend.

3. Aan het einde van de tijdelijke bescherming kunnen de lidstaten voor personen die voor die bescherming in aanmerking zijn gekomen en onder een programma voor vrijwillige terugkeer vallen, tot verlenging om persoonlijke redenen van de in hoofdstuk III van de onderhavige richtlijn bedoelde verplichtingen besluiten. Deze verlenging geldt tot de datum van terugkeer.

Artikel 22

1. De lidstaten treffen de nodige maatregelen met betrekking tot de verblijfsvoorwaarden voor personen die tijdelijke bescherming hebben genoten en bijzondere behoeften hebben zoals medische of psychologische bepalingen, teneinde deze niet vroegtijdig af te breken ten koste van hun persoonlijke medische belang, ondanks het einde van de tijdelijke bescherming.

2. De lidstaten dragen ervoor zorg dat gezinnen waarvan de minderjarige kinderen in een lidstaat een opleiding volgen, desgewenst voor bepaalde verblijfsvoorwaarden in aanmerking kunnen komen waardoor de betrokken kinderen de lopende schoolperiode kunnen afmaken.

Artikel 23

De lidstaten vergemakkelijken door middel van passende maatregelen, in overeenstemming met de betrokken personen en in samenwerking met de bevoegde internationale organisaties, de eventueel noodzakelijk blijvende hervestigingsprogramma's.

HOOFDSTUK VI

Solidariteit

Artikel 24

De in de onderhavige richtlijn vastgestelde maatregelen komen in aanmerking voor financiering uit het bij Beschikking . . ./. . . ingestelde Europese Vluchtelingenfonds, onder de in genoemde beschikking vastgelegde voorwaarden.

Artikel 25

1. De lidstaten vangen in een geest van gemeenschappelijke solidariteit de personen op, die voor de tijdelijke bescherming in aanmerking kunnen komen. Zij geven hun opvangcapaciteit aan, in cijfers of in het algemeen, ofwel de redenen waarom zij de betrokkenen niet kunnen opvangen. Deze gegevens worden opgenomen in een verklaring van de lidstaten, die in de bijlage bij het in artikel 5 bedoelde besluit wordt opgenomen. De lidstaten kunnen na de vaststelling van dit besluit bijkomende opvangmogelijkheden mededelen door kennisgeving aan de Raad en de Commissie. De UNHCR wordt onverwijld van deze mededelingen in kennis gesteld.

2. De lidstaten zien in samenwerking met de bevoegde internationale organisaties, erop toe dat de begunstigen genoemd in het in artikel 5 bedoelde besluit die zich nog niet op hun grondgebied bevinden, zich vrijwillig naar dit grondgebied geven.

Artikel 26

1. Zolang de tijdelijke bescherming duurt werken de lidstaten zodanig samen teneinde de verblijfplaats van de begunstigden van de tijdelijke bescherming van de ene lidstaat naar de andere over te brengen. Dit dient met instemming van de begunstigden te geschieden.

2. Een lidstaat brengt zijn verzoeken om overbrenging ter kennis van de andere lidstaten en licht de Commissie en de UNHCR hierover in. De lidstaten stellen de verzoekende lidstaat van hun opvangcapaciteit in kennis.

3. In geval van overbrenging van een lidstaat naar een andere verliest de in de eerste lidstaat afgegeven verblijfstitel zijn geldigheid en vervallen de uit de tijdelijke bescherming voortvloeiende verplichtingen van die lidstaat jegens de begunstigden van deze bescherming. De nieuwe lidstaat verleent de betrokkenen tijdelijke bescherming.

4. Voor de overbrengingen van begunstigden van de tijdelijke bescherming tussen de lidstaten gebruiken de lidstaten het in de bijlage opgenomen doorlaattoesluitingsdocument.

Artikel 27

De toepassing van de artikelen 25 en 26 laat de verplichtingen van de lidstaten inzake het verbod tot uitzetting of terugleiding onverlet.

HOOFDSTUK VII

Administratieve samenwerking

Artikel 28

1. Met het oog op de voor de tijdelijke bescherming noodzakelijke administratieve samenwerking, wijzen de lidstaten een nationaal contactpunt aan waarvan zij de gegevens aan elkaar en aan de Commissie mededelen. De lidstaten treffen, in samenwerking met de Commissie, alle nodige maatregelen om een rechtstreekse samenwerking en uitwisseling van gegevens tussen de bevoegde autoriteiten tot stand te brengen.

2. De lidstaten wisselen regelmatig en zo spoedig mogelijk gegevens uit over het aantal onder de tijdelijke bescherming vallende personen alsmede over de nationale wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die met de toepassing van de tijdelijke bescherming verband houden.

HOOFDSTUK VIII

Bijzondere bepalingen

Artikel 29

1. De lidstaten kunnen een persoon die als een gevaar voor de nationale veiligheid wordt beschouwd, of ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een of meer oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid heeft begaan of ten aanzien van wie in de loop van de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld dat de uitslui-

tingsbepalingen van artikel 1F van het Verdrag van Genève van toepassing zijn, van de tijdelijke bescherming uitsluiten.

2. De redenen voor uitsluiting dienen uitsluitend gegrond te zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. De beslissingen of maatregelen inzake uitsluiting dienen op het evenredigheidsbeginsel te zijn gegrond. De betrokkenen moeten in de betrokken lidstaat beroep in rechte kunnen instellen.

HOOFDSTUK IX

Slotbepalingen

Artikel 30

De lidstaten stellen het stelsel van de sancties vast die op de schending van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen van toepassing zijn en treffen alle voor de toepassing van deze sancties nodige maatregelen. De aldus vastgestelde sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op de in artikel 32 genoemde datum van deze bepalingen in kennis en delen haar alle latere wijzigingen ervan ten spoedigste mede.

Artikel 31

1. Uiterlijk twee jaar na de in artikel 32 genoemde datum brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad verslag uit over de toepassing van deze richtlijn in de lidstaten en stelt zij, in voorkomend geval, de noodzakelijke wijzigingen voor. De lidstaten doen de Commissie alle inlichtingen toekomen die voor het opstellen van dit verslag passend zijn.

2. Na het in lid 1 bedoelde verslag brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad ten minste om de vijf jaar verslag uit over de toepassing van de onderhavige richtlijn in de lidstaten.

Artikel 32

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 31 december 2002 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 33

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 34

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE

Model van een doorlaatdocument voor de overbrenging van personen onder tijdelijke bescherming

LAISSEZ-PASSER

Referentienummer (1):

Afgegeven krachtens artikel 26 van Richtlijn .../.../EG van ... betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen ontheemden.

Alleen geldig voor de overbrenging van (1) naar (2), waarbij de houder zich moet melden bij (3) vóór (4)

Afgegeven te

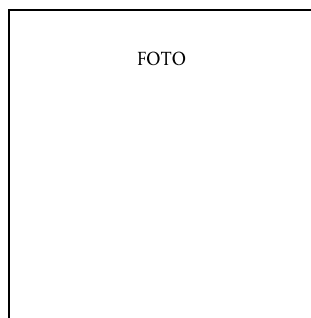
Naam:

Voornamen:

Geboorteplaats en -datum:

Nationaliteit:

Datum van afgifte:

STEMPEL

Namens de minister
van Binnenlandse Zaken

De identiteit van de houder van dit laissez-passer is vastgesteld door de autoriteiten (5) (6)

Dit document wordt alleen afgegeven krachtens artikel 26 van Richtlijn .../.../EG van ... en kan in geen geval met een reisdocument voor het overschrijden van de buitengrens of een identiteitsbewijs worden gelijkgesteld.

(1) Het referentienummer zal worden toegekend door het land van waaruit de overbrenging naar een andere lidstaat geschiedt.

(2) Lidstaat van waaruit de overbrenging naar een andere lidstaat geschiedt.

(3) Lidstaat waarheen de overbrenging geschiedt.

(4) Plaats waar betrokkene zich moet melden bij aankomst in de tweede lidstaat.

(5) Uiterste datum waarop betrokkene zich moet melden bij aankomst in de tweede lidstaat.

(6) Op vertoon van de volgende reisdocumenten of identiteitsbewijzen.

(7) Op vertoon van andere documenten dan een reisdocument of identiteitsbewijs.